

Tartalom

- Bogyókák végnapjai
 - Búcsú a negyedikesektől
 - Csak néhány perc...
 - Das erste und das letzte mal (?)
 - DIÁKNAP '98
 - Díjazottaink
 - Egy arc a Révaiból
 - Elkészöntünk...
 - Esszé
 - Hét felejthetetlen nap Londonban
 - Hogy sikerült?...Túléltük!
 - Iskolánk 100 éve
 - Kirándultunk
 - OKTV-seink
 - Sárga Tavasz
 - Sziasztok!
-

Búcsúzik a 12.F - Bogyókák végnapjai (A tejfogak kihullanak)

Tovább nem halaszthatjuk, most már el kell búcsúznunk nekünk is. Hat évről kellene megható, vicces beszámolót írunk, jellemzést magunkról, kórképet az első effes osztály fejlődéséről, példázatot az eljövendő effeseknek szorgalomról, becsületről, példás magaviseletről. Sajnos, mindezekkel nem szolgálhatunk. Amink van, az nem egyéb, mint mindegyikünk privát bejáratú hateff fényképalbuma, olyan igazi, családias, benne pillanatképek, gondolatfoszlányok, grimaszok, sértő és dicsérő megjegyzések, minden, ami megérintett, vagy elkerült minket. Mert kimaradt az életünkből a hetedikes sulidiszkó, a legendás nyolcadikas lógás, a ballagás, az előttünk álló gimnazista felhajtás próbája kicsiben, gondok a tablóval, ahogy kell... Helyette van azonban egy fotónk harminchat édes kerekfejű, mosolygós kiskölyökről, amint rohangálnak a folyosón, és a várakozásokkal ellentétben mégis megtalálják a termeket, és sosem hívják sírva az anyut, mert otthon maradt a tízórai. Nem emlékszem pontosan, de valószínűleg mindent megtanultunk, egyszerűen azért, mert mondták-ilyen egyszerű és tiszta volt a képlet. Jutalomként másodikban mi ragaszthattuk tele állatképekkel a százhetest, rendezhettünk saját bulit a téefben, majd minden pénteken, csodálhattuk egész közelről minden idők minden idők lehangosabb osztályát, az E/jam-et. Kapcsolatunk mélyen bensőséges volt, miután Attila banánhéja vészesen közel landolt Zoárd fejéhez, aki ezt falfogócska közben némileg zokon vette. Talán ez az apró mozzanat és az előljáró példa indította el az osztályt az igazi gimisek útján, a döbrönte osztálykiránduláson már nem aludtunk, az ablakból a falu bikáival beszélgettünk, éjszaka kilógtunk sörözni, de az ulti azért csak kekszben ment. Rakétás Snoopy őrangyalunknak hála negyedikben sem veszítettük el a megtalált hangot, alacsonyan repültek ki a százhármas ablakán a "tanszerek", szétszedtünk mindent, ami mozdítható, ádáz krétacsatákkal élénkítettük a két büfémenet közti szünetet, jogerőre emeltük a késést és Egerrel az osztályfőnöki intőt. Hirtelen mindenki megváltozott, a lányok kipróbáltak minden frizuradivatot, a fiúk néha már odaköszöntek a borotvának. A lázadó hullám az iskola iránti tökéletes érdektelenségbe csapott át, ezt sem hagyhattuk ki, kezdtünk külön utakon járni, s bár az öteffben ebből hatalmas választási kudarc kerekedett, mégis együtt énekeltük némi kárörömmel, hogy: "We don't need no education". S hogy ki ne keljünk magunkból, felhoztuk az élvonalba a hiányzási statisztikát, mindenki segített, ahol csak tudott. Végre nyíltan vállalhattuk egyes tantárgyak iránt érzett ellenszenvünket, váratlanul leendő orvosok, ügyvédek, közgazdászok, műszakisok egyesültek a Hogyan Unatkozzunk Kémián párt szárnyai alatt. Szeptemberre sem lettünk lelkesebbek, vagy akár szerényebbek, de néhány kifogással gazdagabbak, miért próbáljuk folyton megdönteni kedves poroszos iskolarendszerünket: miért nem tudjuk soha befogni a szánkat, miért zsonglörködünk a fakultációkkal, nyelvvizsgákkal, OKTV-kel, orvosi igazolásokkal, egynapos betegségekkel. Számítottunk az idej hajtásra, kimerülésre, de az új bulikra is, jött Sopron, osztálykirándulás télen, három nap együtt. Bár némi kétellyel("minek?"), csodák csodájára

megcsináltuk a szalagavatót is, először és utoljára a nagyközönség előtt bejelentkezett a "Jó O.J.-t Magyarország" híradó hateffesen humoros híreivel, s mert munka után az ember megszomjazik, hát kerekedett belőle kinek meddig(hajnalig)tartó csoportos időmulatás. Azóta mintha megváltozott volna valami. Közelebb kerültek egymáshoz a padsorok? Cinkos megjegyzések, összenézések? Több légy szíves és több köszönöm? Ezt tenné egy arasznyi fehér szalag, kék címerrel? Vagy inkább a felirat: 1992-1998. Csak nekünk.

Földváry Mónika 12.F

Búcsú a negyedikesektől - ahol minden kapható

Egy fiatalember egyszer igen érdekes álmot látott. Eddig sohasem ismert országban járt álmában. Az ország fővárosa arról volt híres, hogy ott a világ minden jó dolgát meg lehetett vásárolni.

A fiú bement a csodaboltba és kíváncsian szemügyre vette a rendkívüli üzletet. A pult mögött egy angyal szolgálta ki a vásárlókat. Őt is megszólította:

Uram, mit szeretne vásárolni?

A fiú kérdéssel felelt:

Mi mindent lehet itt venni?

Minden jót, amit csak akar! - hangzott a meglepő válasz.

No, én sokmindent szeretnék megszerezni - mondta a fiatalember.- Először is, a világon legyen vége minden háborúnak, aztán ne éhazzen senki egyik országban sem, legyen szép lakása minden családnak, mindenhol a szeretet uralkodjék, stb. - sorolta szinte vég nélkül a fiú, amíg az angyal félbe nem szakította:

Bocsásson meg, kedves fiatalember, talán félreértette, vagy rosszul olvasta el boltunk feliratát... Mi gyümölcsöket nem árusítunk, csak vetőmagokat és palántákat...

Papp Veronika 11.E

Csak néhány perc...

Úgy ezer évvel ezelőtt, 1997 szeptemberében, az első emeleti lépcsőfordulóban megjelent egy egyszerű kék kartonpapír. Nem nagy, nem hivalkodó, azóta mégis úgy emlegetjük: a kék fal.

Sokan kérdezgették, találgatták, vajon ki lep meg bennünket hétről hétre újabb és újabb gondolatokkal. Fontos ez? Egyáltalán nem. Sokkal fontosabb, hogy egyre többen álltak meg, és szántak a napjukból néhány percet arra, hogy elolvassák a csend hangjait. Néhány szívdobbanás, aztán már mehetsz is tovább. És mégsem csak ennyi. Padokon, diáriumokban, érettségi dolgozatokban, egymásnak adott fényképek hátoldalán, még a munkafüzet elején is visszavisszaköszönnek ezek a sorok. Mert ha be sem valljuk, "rettenetes a kísértés a jóra."

És üzenjük egymásnak: azt, hogy szeretünk; hogy jó élni, együtt lenni; tudunk még őszintén örülni és sírni; hogy nem hisszük el, hogy Sebők Zoltán az Elveszett paradicsomban feladja; hogy mi, akik a Nagymúltúhoz tartozunk, a sok értékes, okos szó mellett a csend szavait is meghalljuk.

Ha igényled, lesz folytatás...

Kurányi Ildikó

És végül egy kis emlékeztető:

*"Próbálj úgy élni,
hogy ne vegyenek észre
ott, ahol vagy,
de nagyon
hiányozz onnan,
ahonnan elmentél."
(Victor Hugo)*

Das erste und das letzte mal (?) - avagy a jóból a kevés is megárt

Egy busznyi furcsa, kedves, idegen népség. Úgy ahogy idehozták, visszavitték bőröndjünkben és szemünkben az inglostadti életet.

Hüppögő csapatunkban egyszerre fordult meg a kérdés: vajon hogyan tovább?! A fenti pár sort magyarázandó egy 35 fős német "delegáció" győri látogatásáról írok. Március végén jöttek, és az arany élet április első napjaiban már véget is ért. Az egy hét alatt megélt közös élményeket képtelenség szavakba önteni. Az első hibával tele- tömködött, ideges mondatok, a későbbi átbeszélgetett délutánok, áttáncolt éjszakák - szinte minden pillanatra emlékszem. Minden tőlünk telhetőt megtettünk, német tudásunkra úton-útfélen szükség volt, ha pedig nem ment másképp, pár perces kéz-láb-jelbeszéddel ugyan, de megértettük egymást, megértettük magunkat. A esetleges kezdeti kisebb kudarcokat egyre nagyobb sikerélmények követték.

Kezdtük - lehetőségeinkhez képest - igazán megismerni a messziről jött idegeneket. Igen, lehetőségeinkhez képest, hiszen a "Friendsprache" közbeszólt. De valódi barátságok voltak kilátásban, őszinte szimpátia. A szervezés nappal a két bennünket terelgető tanárnő, éjszaka pedig a mi érdemünk volt! Sikerült a vegyes csapatot viszonylag jól összefogni, sokan sokmin- denkivel megismerkedtek és összebarátkoztak. Napközben bejártuk az országot, esténként pedig jobbnál jobb pizzákat ettünk, híres magyar borokat kóstolGATtunk, az utolsó napon a hivatalos búcsúzás után egy fergeteges buliban rázódtunk végleg össze egyetlenegy nagy társasággá. Ott már nem volt különbség magyar és német között. Csak MI voltunk fiatalok, akik egy hetet egymásnak ajándékoztak az életükből.

Az egy hét elteltével nehéz volt az elválás. Októberben, mikor mi búcsúztunk tőlük Inglostadtban, ez még nem ment ilyen nehezen. Fájt a szívünk ugyan, mert fantasztikus volt az ott eltöltött idő is, de már a ránk váró matek- vagy történelemdolgozat lebegett a szemünk előtt.

Herold Eszter 11.A

Diáknap '98

Április 23-án a legtöbb III.E-snek még megengedték a szülei, hogy a Híradó utáni időjárás-jelentést is megnézzék. Mikor megjelent a képernyőn Németh Lajos (nem a matektanár, hanem a meteorológus) és elmondta, hogy 24-én várhatóan napsütéses, derült időre lehet számítani az ország NY-i, ÉNY-i részén, sokunknak nagy kő esett le a szívéből. Úgy tűnt, hogy ez a diáknap sem marad el.

Már nyolc órakor, talán után futkároztunk (persze a legtöbb helyen még nem voltak nyitva a megbeszéltek időpontokban) és különböző kocsmákban lett cigifüstös a hajunk a fél órától egy óráig terjedő várakozási idő alatt. (szegény pincér fiúnak még nem fekszik az ÁFÁ-s számla....)

Nagyjából kilenckor már azért megkezdődtek a különböző programok. Ilyen hajnali órákon persze pandott az iskola, és néhány előadás léghőre legalább családiának volt mondható, de a filmvetítésen szép számmal összegyűltek. (Ott ugyanis jó sötét van, és a kutya sem szól az emberre, ha alszik.)

Megérkezett fél tízre a Szofi Szépségsszalón is. A manikűrös lány rögtön magánelőadást tartott a műkörmökről illetve a francia manikűrről és a körömgobákról. Azután beviharzott a fodrász is. Kb. 5 embernek beszéltek kezdetben, majd fél tizenegy fele már elég sokan lettek és a tanári gárda is szép számmal képviseltette magát.

Közben az udvarra csődült a diáksereg. A táncbemutatót két géppuskalábú osztálytársunk szervezte: Bognár Márti és Tóth Timi. Néhány edzőtársukat hozták magukkal és jazzbalett-versenyszámukat adták elő. Különböző meserészleteket láthattunk és hip-hop meg diszkó bemutatót is.

Kicsit arrébbaz új épület falánál pedig egy mestermű volt születőben. Graffitis barátunk fujdogált ott egy hatalmas "rajzlapra". (Aki nem látta még az eredményét, azt várjuk a 114-esbe!)

Amit talán mindenki a legjobban várt, az a két vetélkedő volt. Sajnos a rengeteg ötletből csak kevés valósulhatott meg, egyrészt időhiány miatt, másrészt pedig a finomabb lelkű "ismerőseink" jóvoltából. Bár így is elértük a kívánt hatást: semmi nem maradt szárazon (persze a sírástól). Az elsők felejthetetlen metalhörgése és rajongóik headbangelése, a tejföllel összemaszatolt színpad képe és az akváriumból felbukkanó csapzott fejek látványa azóta is kísért mindenkit.

És a nap fénypontja: a tanári vetélkedő

A Tenger-ész csapat és a Mézga család mérkőzését láthattuk. Itt mese nem volt, mindenki rendesen ki kellett, hogy vegye részét a munkából. A kuckóépítésnél sajnos (a mi hibánkból) komplikációk léptek fel, de amúgy minden simán ment. Külön említést tennék Kovács "lúke Aladár" Csaba tanár úrról, aki egyedülálló kar és lábtempóival szelte a habokat a színpadon, valamint Erdős "Mézagagéza" Lászlóról, aki még mindig kívülről fújja a Pancsoló kislány című örökzöldet.

És az sem volt semmi, J. Zoltán rabszolgatartásért körözött személy saját csapattársát próbálta eladni a zsűrinek.. (A fent nevezett személy különös ismertetőjele, hogy a talpán valószínűleg azóta is foszlik a bőr.)

Volt még Vuk, Boros "Süsüasárkány" Tamás előadásában, meg pogózás és vívás (szegény Stéger tanárnő le is sérült), végül tánc.

Mire kifogytunk az ötletekből, úgyis hullá fáradtak voltunk. Mindenki ment amerre látott. Ki a focipályára, ki pedig a színpadra. Volt, aki haza, hogy formába hozza magát az esti bulira. És mellesleg a Tanár-Diák focimeccs eredménye 4:2 lett... a tanárok javára.

Fent a sátorban a jó öreg Buca zenélt, az alagsorban a God of Darkness. A bulin a vártnál kevesebben voltak sajnos, valószínűleg azért, mert a PSVMK-ban egy kisebbfajta zenekar zenés estje volt megtekinthető, ami mellesleg Tankcsopda néven futott.

Sok tanulásra szánt (?) időt és energiát igényelt mind az őszi kampány, mind a diáknapi megszervezése, így utólag mégis azt mondjuk: Megérte! Az együtt töltött délutánok és közösen átbuzizott estéhez összehozták az osztályt, egyszóval:

Jó volt III.E-snek lenni!

(EIB)

Díjazottaink

Ullmann-díj: Karádi Richárd (VI.F)

Öregdiákok-díja: Borsos Júlia (IV.E)

Révai-díj: Tisza Gergő (IV. D), Nagy Csongor (IV.E), Hindrich Tamás (VI.F), Pálfalvi Tamás (VI.F), Kozma Éva (IV.B)

Egy arc a Révaiból - Borsos Júlia

Akár azt is mondhatnánk, hogy egy arc a Semmelweis Ignác Orvostudományi Egyetemről, hiszen Boros Júlia, most ballagott 4.E tanulója teljes vizsgamentességgel "besétált" az ország talán legismertebb felsőoktatási intézményébe. Persze, beszélni nem lehet akárhogy, ehhez először meg kell szerezni egy biológiai OKTV hatodik helyezést.

Amikor összeszedtük (sajnos, mivel a ballagás után visszavonult Bábolnára, már csak telefonon), hogyan is jutott el idáig, ugyancsak hosszú lista készült versenyeiről. Az általános iskolai ének versenytől, amit nyolcadikos korában megnyert, a KÖMAL megoldásokig mindent kipróbált - a jelek szerint sikerrel. Fizikából az 1993-'94-es tanévben megyei negyedik helyezést ért el. Már a Révaiban, Babarezi Imrével és Nagy Csongorral (szintén 4.E) hamarosan az iskolai németverseny második befutói voltak, majd magyarból jeleskedett: az Édes Anyanyelvünk vetélkedőn ugyancsak második lett az iskolában. Ezek után már versenyszerűen csak a reál tantárgyakkal foglalkozott, ezt jelzik KÖMAL helyezései: harmadik osztályban feladatmegoldásban nyolcadik, a nehéz feladatok kategóriájában pedig harmadik helyet szerzett. Most, negyedik osztályban, a kategóriák összevonása után a félévi pont összesítés szerint az élen áll. Mindeközben pedig - hála Gyalóky Judit és Kovácsné Kiss Gabriella tanárnőknek - az országos hatodik legjobb középiskolás biológus. A felkészülésben legnehezebbnek az előre tanulást érezte. Hiszen, amellet, hogy a többiekkel együtt, de náluk magasabb szintre el kellett sajátítania az alapanyagot, jóval előre kell az egész tankönyvet és a kiegészítő irodalmat (pl. Kis Növényhatározó, Biológiai Laboratóriumi Gyakorlatok) is tudni. És - természetesen - kellett hozzá az az érdeklődés a tantárgy iránt, ami már általános iskolás korában is felszínre került. Kíváncsi voltam, mennyi tanulással érte el mindezt. Elárulta: napi 3-4 óra. Így jut csak idő kikapcsolódásra. Ez nála sok mindent jelent, például zenehallgatást, és ebbe a komolyzene is beletartozik, heti egy alkalommal úszás, néha futás. Azért nem mindenben ilyen kitartó: a fuvalázás három napig tartott, kutya, macska pedig (talán nem érezvén biztonságosnak egy biológus közvetlen környezetét) odébb állt egy házzal. Most kénytelen beérni egy fekete cicával, akit nem éppen megszokott módon, Szt. Johannának nevezett el. Részt vesz előkészítő táborokban, de tenisz tanfolyamon is megfordult már, edzőjében egy ravasz ütessel jelentős károkat okozva, és - úgy mellékesen az idei SZIF - farsangon bálkirálynővé lépett elő.

Amit hiányol: egy kicsit több alvás, és néha régi, nagykárolyi (Erdély) otthona, amit '90 nyarán hagyott el. Ottani találkozását az ágy sarkával még mindig őrizi a homlokán. Őrizi még azt a beszédet, amivel elbúcsúzott nevünkben a harmadikasztaltól, a Révai zászlajának átadását, egy díjat az Öreg Diákok Alapítványtól ugyanúgy, mint az osztállyal megélt négy év emlékeit.

Szigeti Nóra 12.E

Elköszöntünk... (ballagási beszéd)

"Minden nap megszûnik valami, amiért az ember szomorkodik, de minden nap születik valami új, amiért érdemes élni és küzdeni." - mondta **Hérakleitosz**.

A tavalyi ballagók arcán már megfigyeltük az elválás ünnepélyes fájdalmát, most magunk is tapasztaljuk. Érzelmek vegyesek: valami újra vágyunk, s már most érezzük, hogy hiányozni fognak a barátok, tanárok, a misztikus baglyos kilincs és Annus néni kedves szavai.

Most megkapjuk a választ a régóta fontolgatott kérdésre is: vajon fogok-e sírni a ballagáson? Mit is siratunk ilyenkor? A barátságokat, melyeket minden tiltakozásunk ellenére az idő, a távolság szétzilál, az osztály egészének hangulatát és ezeket a, ha nem is mindig felhőtlen, de állandóan újult erővel és kíváncsisággal induló napokat.

A szülők gyakran mondják, hogy ez a felelőtlenül szabad néhány gimnáziumi év volt életünk legboldogabb szakasza, ezután már a főiskolán és az egyetemen is harc kezdődik a kedvezőbb

körülményekért. Nem biztos, hogy igazuk van, de az tény, hogy a nem kevés tanulás mellett azért boldog, vidám percekben, sőt órákban sem szenvedtünk hiányt: gondoljunk csak vissza a diákdiri kampányokra, a diáknapokra, a bulikra, a nem mindennapi aranyköpésekre.

Azt hiszem nemcsak az én véleményem, hogy a révais tanárok mind emberileg, mind szakmailag nagyon jók. Az ő érdemük is mindaz, amit életünk során elérünk. Köszönjük a munkájukat és türelmüket.

Hamarosan, az érettségien és a felvételen learathatjuk közös küzdelmünk gyümölcsét. Sok szerencsét kívánok nektek a vizsgákhoz. Az utánunk következőknek legalább olyan eredményes és jó hangulatú éveket kívánunk, mint amilyen a miénk volt.

Őszintén remélem, hogy mindegyikkötöknek sikerül megérkezni, ahova vágyik, s a szeretetteljes búcsúzást az érkezőket köszöntő lelkes üdvözlés követi majd. Fogadjátok útravalóul *Juhász Gyula* gondolatait.

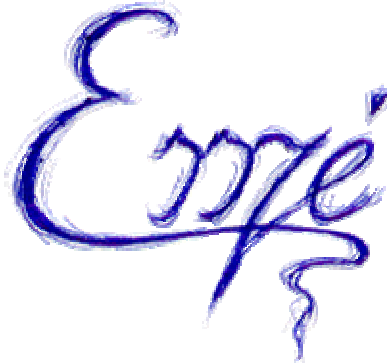
"Lehet, hogy gyenge néha még a hangunk,

Lehet, hogy léptünk bizonytalan,

De indulunk: a szépet, jót akarjuk

És érezzük, hogy hitünknek szárnya van."

Borsos Júlia 4.E

(melléklet)

"Májusban van a halottak ünnepe, amikor a fák roskadoznak a fehér virágoktól.

Gyászunk színe: a fehér, a tisztaság, az egyszerűség, a beíratlan papírlap, a rejtély s a korlátlan lehetőségek színe, mely láthatatlanul minden színt magába foglal. Az elmúlás nem fekete, nem ijedelmes, csak ismeretlen. "Sárga Tavasz"-nak nevezzük a halált. A sárga az előkelőség, a fönség színe.

Ők maguk is sárgák. Óriási, csontos fejük gömbként trónol vékony nyakukon. Kezüik finom, lábuk kecsesen picike. Nem a Nap a jelképük, mint szigetlakó szomszédainké, a japánoké. A kínaiak holdnézők, holdimádók. Csillaguk az a nyugott korong, mely oly zöld fényt áraszt, mint teájuk.

A Hold: a halottak Napja."

(Kínai és Japán Versek - fordította: Kosztolányi Dezső)

Hét felejthetetlen nap Londonban

Kezdjünk mindent az elejéről! Hiszen csak úgy, hipp-hopp nem juthat ki valaki London-ba. Vagy igen? Egészen ápr. 24-ig el sem tudtam képzelni, hogy valaha is kicsit közelebből szemügyre vehetem a taxikról, "double decker" buszokról és piros telefonfülkékről híres Angliát. De sikerült! Hogy mit kellett tenni ezért? Angoltanárnom, dr. Kardos Károlyné egy áprilisi napon furcsa levelet adott a kezembe. Elolvastam. Gondolom, ti is kíváncsiak vagytok rá, hogy mi állt benne. Egy nem megszokott angolverseny részleteiről kaptunk tájékoztatást. Mi az, hogy nem megszokott? Angolul: Public Speaking Competition. Ez afféle szórakozási képességet felmérő verseny. Mennyire vagy képes arra, hogy a hallgatóságot meggyőzd egy meghatározott témáról anélkül, hogy közben politikai, vagy vallási nézeteket sértene meg. Az 1998-as év témája: All The World's a stage - Színház az egész világ. 5 perc áll rendelkezésre, hogy gondolataidat a hallgatósággal megosztod és ha lehet minél nagyobb benyomást gyakorolj rájuk. De nem úszod meg ennyivel! A beszéd után 2 perc áll a hallgatósággal rendelkezésére, hogy kérdéseket tegyenek fel az elhangzottakkal kapcsolatban. Számomra a téma adott volt. De vajon mit jelent nekem az, hogy színház az egész világ? Hosszas tépelődés után úgy döntöttem, hogy a diákok életéről fogok beszélni. Nemcsak azért mert közel áll hozzám az iskola és ez a hely a jelenlegi életem színháza, hanem mert úgy gondolom, hogy a diákévek minden ember életét meghatározzák. A versenyt sok-sok gyakorlás előzte meg. Nagyon sokat segített osztálytársaim biztatása és a tanárnő lelkesítő szavai: "ne add fel!". A magyarországi elődöntőt Balatonalmádiban rendezték. A győztes Magyarországot képviselheti a londoni döntőben. Az álom valóra vált! Bár először fel sem fogtam, hogy mit jelent mindez, máris sürgetett az idő, hiszen nem több mint 2 hét volt hátra az utazásig. Még több gyakorlás, ???, biztatás. A repülőgép május 12-én a reggeli órákban indult. Mivel még sosem voltam Angliában és sosem ültem repülőn, gondolni lehet, hogy mit éreztem utazás előtt. A leszállás után minden kételyem szertefoszlott. Pontosan olyan ez az ország mint amilyennek elképzeltem. Nem is! Annál százszor szebb! A verseny résztvevőit és felkészítő tanáraikat egy szállodában helyezték el. A szobatársam egy örmény lány volt. A világ 27 országából 47 diák érkezett Londonba. A legfőbb cél az volt, hogy minél több barátot szerezzünk, gyarapítsuk angoltudásunkat amellest, hogy a versenyről sem feledkeztünk meg. Délelőttönként az English Speaking Union székhelyén, ??? House-ban különböző módokon próbáltak segítséget nyújtani a felkészülésben, hogy mindenki a legjobbat hozhassa ki magából. Délutánonként városnézés: most végre megcsodálhattam azokat a nevezetességeket, amelyeket eddig csak képeken láttam. Beszállhattam egy angol buszba, odaállhattam Jim Morrison (viaszszobra) mellé, gyönyörködhettem Picasso, Rembrandt képeiben, s végre megtudhattam milyen egy igazi angol pub!

3 elődöntőből válogatták ki a versenyen a legjobbakat. Mindegyikből 3 diák került a döntőbe. A versenyt egy dél-afrikai fiú nyerte, aki a szabadságról beszélt. Nagyon érdekes volt végighallgatni 41 embert arról, hogy ők mit tartanak saját életük színházának ill. mit gondolnak arról, hogy az egész világ egy színház! Közben egy csomó emberrel megismerkedhettem, barátságokat köthettem és megcsodálhattam Londont.

Ebben az egy hétben csak egy dolog volt rossz, de az nagyon: hogy vége lett. Emlékkönyvek teltek az utolsó éjszakán, aztán mindenki hazarepült a világ legkülönbözőbb tájaira. Persze a kapcsolatok nem szakadnak meg, vagyonok mennek el majd levelezésre, és egyszer talán majd ez a csapat találkozik a világ valamely pontján. Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik felkészülésemben segítségemre voltak.

Nagy Anikó 12.F

Hogy sikerült?.....Túléltük!

Elbeszélésemet kezdhethném úgy is, hogy verőfényes májusi napon osztályunk sugárzó arccal készülődött a kirándulásra. Vagy így is: nem minden alakult úgy, ahogy terveztük, de az idő nagy úr, próbáljunk meg felejteni és megbocsátani a hibákért, az egymás ellen elkövetett vétkekért. Mert 35 (vadidegen ?) embert összezárni és az esetleges következményeket vállalni nem könnyű! ám feladatunk nem a csapatpszichológia bemutatása és nem is szeretnék belebonyolódni ebbe a témába, ezért diplomatikusan és befolyásmentesen mesélem most el kirándulásunk eseményeit, történéseit.

A busz 1/2 9-kor (pontosan) indult a börtön elől. Aki már valaha is részt vett osztálykiránduláson, annak nem kell magyaráznom, hogy hány s hány "osztályfőnöki óra" előz meg egy ilyen eseményt. De mikor végre az M1-esen robogtunk, elfelejtettük a sok számlát, papírt, vitát. Célunk: az ország északi része. Feladatunk: (mivel ez tanulmányi kirándulás révén fut) a táj megismerése, persze egy kis szórakozással megspékelve. Programjaink érdekesek és vegyesek, mindenki találhatott (volna) kedvére valót. A kékestetői sétától kezdve, a kocsiszín megtekintésén át, egészen a síroki vár megmászásáig. Még az idő is kedves volt hozzánk a mai napon, hiszen hétágra sütött a nap. Hogy miért mondtam mégis az előbb, hogy volna, azért, mert elfelejtettük, hogy Magyarország is van olyan szép, mint Mallorca vagy Marokkó! Töredelmesen vallom be, hogy mi sem Hollókőre vágyunk, s általában nem is ott nyaralunk. Most mégis változott egy kicsit a véleményem (ha másra nem hát) erre jó volt ez a kirándulás.

Bocsánat a kitérőért! Úgy éreztem ezt meg kell osztanom az olvasókkal.

Este hullafáradtam érkeztünk a történelmi egri várba. A kazamata-látogatás után "kimenőt" kaptunk, hogy felfedezhessük a várost. Jellemzően, csoportokban indult útnak az osztály, és 10 óra körül haza is (kellett) értünk. Az éjszaka nem telt zökkenőmentesen, de tanáraink jól bírták "a kiképzést".

Másnap (már nem akkora erővel, mint előző reggel) belevetettük magunkat - az egyesek által lepusztultnak, a másik által kedveltnek nyilvánított - Miskolc városába. Jártunk Tapolcán, keresztülutaztunk a történelméről híres Diósgyőrön is, sőt még a Hámori-tavon is csónakáztunk - ESŐBEN! Aznap szállásunk kissé nagyobb megpróbáltatást jelentett az elkényeztetettek... Az Aggteleki faházak, bár nem voltak melegek, külön hangolattal rendelkeztek. A most sem zökkenőmentes éjszaka azért eltelt valahogy (hála néhány nagyon körültekintő embernek). Hiába, Az éj, az éj, az éj.... - most kölcsönzöm Hugótól e néhány szót (bár kissé más értelemben).

A harmadnapi aggteleki barlanglátogatás ragadta meg leginkább a diákok figyelmét és képzeletét. Majd a hollókői skanzen megtekintése után ki szomorúan, ki vágyakozva gondolt a hazaindulásra.

Nos, dióhéjban ennyi. Az osztály, a diákok, akik szintén részt vettek velem e szép túrán és végigcsinálták, magukra fognak ismerni. A többi osztálynak pedig bízom a fantáziájában.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani kísérő tanárunknak, aki a különös helyzet ellenére (nem ismert minket) vállalta a besegítő tanát szerepét. Külön köszönet illeti osztályfőnökünket, akinek először kellett ezt a néha kissé rendetlen osztályt, távol otthonaitól - kordában tartani. A hibákért elnézést kérünk, bízva abban, hogy az idő, mint már korábban említettem nagy úr!

Iskolánk 100 éve

Iskolánk könyvtárában néhány érdekes adatra bukkanva, úgy gondoltuk Titeket is érdekel, milyen is volt iskolánk élete egy századdal ezelőtt. Segítségül hívtuk a Győr Magyar királyi Állami Főreáliskola értesítőit a századfordulóról.

Csakúgy mint napjainkban nemzeti ünnepeinken való megemlékezés fontos szerepet jelentett mind a tanárok, mind a diákok számára. "Az iskolánkban rendezett hazafias és kegyelettejes ünnepek egész sorával referálhatunk krónikáinkban." 1898-ban például "az 1848-iki események félszázados jubileuma alkalmából a szokottnál gazdagabb programmal ültük meg a március Idusának ünnepét. "A műsorban felcsendült a Marseillaise a főreál iskola vegyes karának előadásában, a Nemzeti dal szavalat, majd ének formájában, s Kossuth beszédjét az önálló Magyar Nemzeti Hadsereg ügyében" is meghallgathatták az érdeklődők. Megemlékeztek mely április 11-én is az 1848. évi törvények megalkotásáról, s a főigazgató "népünnepének előestéjén" is házi ünnepségre került sor.

Ebben az időben a főreál iskolában 8 évfolyamon végezték tanulmányaikat a diákok. A mai harmadik osztálynak például a VII. osztály felelt meg. A magyar, német, francia nyelven kívül történelem-földrajz, mennyiségtan, természetrajz, természettan, ábrázoló geometria és szabadkézi rajz szerepelt a tantervben. Rendkívüli tantárgyként lehetett választani a latin nyelvet, a egészségtant, a gyorsírást, könyvviteltant, vívást vagy a különböző kémiai gyakorlatokat.

1. Arany nagyobb elbeszéléseinek főhőse.
2. Az oligarchia bűnei Magyarországon.
3. A földrajzi fekvés befolyása a népek műveltségére általában és különösen Magyarországon.

Ezek közül 11 tanuló az első számú és 2 tanuló a harmadik számú tételt választotta. A legalább elégséges eredménnyel 13-an készítet ték el dolgozataikat a 14-VIII. osztályt végzett diák közül. Ez időtájt iskolánkat egyébként 447 diák látogatta. Legtöbben Győr vármegyéből jöttek, de voltak Ausztriából, Trencsen, Zemplén, Arad, Kolozs és Zágráb vármegyéből bejáró diákok is. Mindennek tükrében láthatjátok iskolánk népszerűségét már 100 évvel ezelőtt is.

Kirándultunk

Vasárnap reggel háromnegyed hét előtt a 3.c osztály - vagyis mi - vasútállomáson várakozott a vonatra, amely előbb - utóbb - vagy kétszeri átszállás után - kirándulásunk "tethelyére", a Balaton - felvidékre vitt minket. A celldömölki és tapolcai eső meg néhány kávé után frissen, jó hangulatban érkezünk meg a szállásunkra, Balatonlábdi hegyre. Az idő először kellemesnek ígérkezett, hamarosan azonban már jégesőben meneteltünk a Kisfaludy - ház felé. Egy borospincében közösen elfogyasztott egy deci "muskotályos" után sem lett "melegebb", s a Badacsonyan megint csak esernyőkkel és esőkabátokkal felszerelve töltöttük el az időt. Este Szombathelyi Szaniszló tanár úr vezetésével osztályfőnökünk Sánta Noémi társaságában - a jégveremnek is beillő faházakban, a fagyhalálhoz közeli állapotban - közös éneklést szerveztünk. A vihar azonban csak másnap tetőzött, sajnos éppen akkor, Fonyódot közelítettük meg hajóval, s bár az ott töltött fél óra után nem szívesen szálltunk újra vízre, el kellett ismernünk, hogy az egyetlen lehetőség a visszatérésre, ha újra megküzdünk a hullámokkal. Harmadnap - sokszori átszállást követően, bőrig ázva - érkezünk meg Keszthelyre, ahol a Balatoni Múzeum érdekességeit, a Marcipánmúzeumot és a csodálatos Festetics - kastélyt tekintettük meg, s ezután "röpke" három-négy óra alatt estére haza is értünk Győrbe.

Sólyom Réka 11.c

OKTV-seink

Igen, ők azok, akiknek eredményeiről gyakran hallhatunk a megváltó csengőszó után. Sokan személyesen is ismerik őket, akik pedig nem azok mostani összeállításunkból tudhatnak meg róluk egy két dolgot, mint például: hogyan készültek a versenyre, mit csinálnak szabadidejükben. Következzen tehát egy riport egy "vén diákkal" *Karády Richárd* volt VI.F osztályos tanulóval aki a *fizika OKTV 2. és matek OKTV 3. helyezetteje*.

Karády Richárd

"Az a baj velem, hogy túl okos!"

Az ifjú fizikus és matematikus (sőt, számítástechnikus) sikereiről már többször beszámolt nektek az Iránytűben. Tavaj az "Egy arc a Révaiból"-ból a versenyeredmények mellett megtudhattuk, hogy szereti a többnapos versenyeket, az iskolában a kedvenc helye a büfé, hogy mint osztályfőnöke mondta róla - igazi kamasz és végül, de nem utolsósorban azt is, hogy nemcsak matekban és fizikában, de az udvariasságban is jeleskedik (lányok az ajtónál való előreengedésében). Most egy kicsit a versenyekre való felkészüléséről, és magukról a versenyekről faggattam Ricsit, miután hosszasan egyeztetés eredményeként sikerült leülnünk egy beszélgetésre a könyvtárban.

Az OKTV-re való felkészülésem nagyrészt az iskolában történt a fizikaórák és szakkörök keretében valamint Dr. Somogyi Sándor és Nagy Attila tanár urak segítségével - kezdte a mesélést Ricsi. Ezenkívül hetente jártam Pestre egy szakkörre amely főleg mérésekből állt. Ez a szakkör a BME-n (Budapesti Műszaki Egyetem) volt, a fizika - olimpia előkészítőjével együtt (Ricsi ugyanis részt vett a 3 napos Fényes Imre olimpiai válogatón, amely Sopronban volt). A szakköröket egyébként egy ELTE-s illetve egy középiskolai tanár vezette.

A felkészülés után beszélj egy kicsit a versenyről, először mondjuk a fizikáról!

Az első forduló természetesen számítási feladatokból állt. Innen továbbjutottam a 2. fordulóba amely már jóval nehezebb volt, mint az első. Itt, bevallom őszintén nem számítottam jó eredményre, így aztán igazi meglepetés volt, hogy bekerültem a 3. fordulóba. Ezt Debrecenben rendezték meg. A diáknapi délutánján utaztunk, és szombat délelőtt zajlott a verseny, amely mérési feladatokból állt. (a teljesség kedvéért Ricsi elárulta, hogy a hang hullámhosszát kellett meghatározni.) A matek OKTV-ről annyit mondanék, hogy valamivel könnyebb volt, mint a tavalyi, ezt bizonyítja, hogy 14 hibátlan megoldást találtak.

Mi alapján döntenek el akkor, hogy ki legyen az első helyezett?

Általában az lesz az első, akinek a legjobban áttekinthető az irománya, tehát legjobban vezette le a megoldást, illetve legszebb a külalakja.

Mielőtt áttérnénk a könnyedebb témára, Ricsi elmesélte, hogy otthon szívesen tanulja még a törít és a magyart. A kérdésre, hogy hová adta be jelentkezési lapját - micsoda meglepetés! - a BME mérnök fizikus kara volt a válasz. Természetesen Ricsi teljes felvételimmentességet élvez.

Most viszont tényleg jöjjenek a könnyebb kérdések amelyek gondolom mindenkit jobban érdekelnek.. Először is a szokásos kérdést tenném fel:

Mit csinálsz szívesen szabadidődben?

Ha jó idő lenne, biztosan strandon lennék. Ezen kívül szeretek bicajozni, és a számítógép előtt is szívesen elidőzöm.

Sárga Tavasz

Ilyenkor még a puha, örök ízek is megkeserednek kicsit.

Délután messzi hegyekben
N-re gondolt,
s a narancshéjből ladikot formált;
a száraz rostokban még lüktetni érezte
beforrni látszó sebeit,
a megúnt napok utolsó látomását.
Nem hitt érzékeinek, de
párológni látta az életét.
Vívódott,
aztán újtára engedte az apró mentőcsónakot.
A szomszédos völgynek üzent -

Mostanában nem emlékszem az álmaidra;
- talán jobb ez így -

Herold Eszter

Sziasztok!

Amikor ezeket a sorokat írom, már csak 10 nap van hátra a suliból, és mire az újság megjelenik, már ennyi sem lesz (ó, milyen szomorú!). Itt a nyár (bár a kissé változó időjárás ezt még nem mutatja) és a szünetben bizonyára lesz egy-két olyan élményetek, amelyet szívesen megosztanátok a többiekkel. Ha ez így van tegyétek meg, és írjatok jövőre is az Iránytűbe. A biztatással egyben szeretnénk megköszönni a cikkeket, amelyeket ebben az évben írtatok. Jó lenne, ha jövőre is minnél több cikk érkezne a szerkesztőséghez. Ha láttatok egy jó filmet, vagy olvastatok egy izgalmas könyvet, netán világmegváltó gondolataitok támadtak, írjátok le, hiszen azok esetleg másokat is érdekelhetnek. Ugyanígy szívesen fogadunk verseket, elmélkedéseket, humoros sztorikat, olyasmit, ami csak egy újságba bekerülhet. Kérdéseitekkel pedig nyugodtan forduljatok Takács László tanár úrhoz, vagy hozzánk szerkesztőkhöz. Hiszen az lenne a jó, ha az Iránytű mindenkinek tetszene, de ez csak úgy lehetséges, ha ti magatok alakítjátok olyanná, amilyen nektek tetszik. Na jó, ezzel befejezem a lelkizést, most egyelőre koncentráljunk teljes erővel... a nyárra.

Nagyon jó szünetet kívánunk mindenkinek:

A szerkesztők